

Memento Mori

Op leven en dood

Bert H.R. Bossaert

1/15

ISBN 9789083511016

3/15

Kenny & Miro

ooo

De badkamer dampt. De tegels zweten.

Het water valt in vaste slagen op Miro's schouders. Dunne, witte strepen van huid onder een dampend schuim. Miro wrijft zichzelf in. Achter het gordijn klinkt Kenny's stem, schor van te weinig slaap.

“Je doet alsof je op vakantie bent, mon-gool.”

Miro antwoordt niet. Het water verdooft alles. Hij staat stil, de ogen dicht, de handen gevouwen. Zijn halflange blonde haren strak naar beneden.

Kenny trekt het gordijn open. Het plakkerige geluid dat alleen nat plastic op nat plastic kan maken. “Hé, gast, je bent niet op cruise of zo, hé?”

Kenny staat daar. Hij bekijkt zijn vriend van kop tot teen. “Hé, kaalgeschorene,” zegt hij vriendelijk. Dan steekt hij een arm naar binnen, nat tot aan de pols, de zeep in de hand.

Miro wrijft het schuim uit zijn oksel alsof hij zo letters kan uitwissen die iets of iemand eerder op zijn rug schreef. Water... het enige natuurelement dat niemand kan bedwingen. Een wet waaraan hij meteen gehoorzaamt. Hij meet de straal met zijn pols, precies zo hard dat het pijn doet, net geen marteling.

Kenny ziet het en vergelijkt zonder het te willen: zijn eigen huid is grover, puistjes als kleine noodlampjes, op vervelende plaatsen. Hij lacht, maar het is de lach van iemand die wacht op toestemming.

‘Zeg dat ik genoeg ben,’ denkt hij, *‘zeg dat ik degene ben die filmt omdat je me moedig en knap vindt, niet omdat je niemand beter hebt of erger, omdat ik anders in je weg loop.’*

De stoom likt langs hun schouders en in gesis klinkt rust: niemand hoort, niemand ziet, niemand oordeelt.

Alleen het water, de enige rechter die zijn vonnis niet opschrijft.

“Hier. De zeep. En doe een beetje voort, knuppel. Straks denkt tante dat we weer iets aan het uitspoken zijn.”

Maar de zeep glijdt uit zijn hand, valt tussen hun voeten, breekt in twee. Even lachen ze.

“Ze moest eens weten,” fluistert Miro, “waarmee wij ons bezig houden...”

Kenny blijft even staan. Het water raakt zijn arm, maar hij trekt niet terug. “Ze zou het niet begrijpen,” zegt hij zacht.

Miro opent zijn ogen, draait zich een halve slag. Zijn gezicht is nat, niet alleen van het water.

“Niemand begrijpt dat,” zegt hij.

“Ze denken dat wij maar wat gamen. Ze denken dat wij zoals alle anderen zijn.”

Kenny lacht schor, maar zijn blik blijft hangen, ergens tussen trots en onrust. “Als we dit doen,” fluistert hij, “dan is het echt.”

“Hoezo?” vraagt Miro achteloos.

Kenny's ogen lichten op. "Het is geen grap meer, Miro. Wat als dat een gek is die je slaat of je neersteekt voordat ik tussenbeide kan komen?"

Miro wast zich verder.

Onbeschaamd. Geconcentreerd. Behulpzaam.

Na lang denken zegt hij: "misschien steekt hij, en ben ik dood!"

Miro grijpt een denkbeeldig mes en steekt ermee naar Kenny, die verschrikt achteruit stapt en tegen de muur botst.

"Het is ècht geen grapje. Je vergeet dat je kan sterven..."

Miro sluit de kraan. "Memento mori, broeder."

Kenny kijkt hem gelaten aan. "Wat?"

“Dat is latijn. Ik leerde dat op school. ‘*Vergeet niet te sterven*’, betekent het.”

Kenny kijkt neer. Gelaten. Beschuldigd. “Latijn nog wel, dikkenek.”

Miro knikt. De stoom draait om hen heen als een gordijn dat weigert dicht te vallen.

Twee jongens, één plan.

Te groot voor hun leeftijd, te groot voor hun daadkracht. Ze wisselen een blik die meer zegt dan wat ze durven uitspreken.

ooo

Het gordijn schuift verder open. Kenny stapt een wolk stoom in, alsof hij de ziel van een geheim binnengaat. Het water spat tegen zijn borst; hij vloekt zacht.

“Je hebt dat kokend heet gezet, zotte aap. Veel te warm, veel te hard. Wil je mijn nageslacht verbranden of zo?”

Miro schuift wat opzij. “Dat kan geen kwaad, rukker. Het is winter en we moeten goed opwarmen.”

Hij draait zich om, knikt naar de douche-kop. “Jij bent heter dan dat water.”

Ze staan daar, borst aan borst. Tussen hen het water dat hun stemmen breekt. Buiten de deur hoort men alleen het gesis, alsof de kamer zelf hun woorden verslindt.

“Dus,” zegt Kenny, “hoe weet je dat hij echt komt?”

Miro's stem is vlak. “Hij schreef dat hij snoep zou meebrengen. Voor het meisje dat ik zogezegd ben in de chat.”

Kenny lacht schamper, laat het water over zijn gezicht lopen.

“Wie gaat er filmen?” vraagt hij dan. Miro kijkt op. “Jij natuurlijk. Ik ben diegene die de afspraak met hem maakt, maar jij bent altijd in de buurt. Jij filmt alles, zodat we bewijsmateriaal hebben. Daarmee gaan we naar de politie. Zo flikken we die lul.”

Kenny knikt. “Als dat maar goed gaat.”

“Wat kan er fout gaan? We ontmoeten die gast, jij filmt, ik spreek met hem. Als er iets misgaat, kom je tussenbeide. Als het niet misgaat... nou... we zien dan wel...”

Kenny zeept zich in. Hij denkt. “En als hij het doorheeft?” vraagt hij uiteindelijk.

Miro haalt de schouders op. “Dan is het gedaan. Dan gaan we weg. Gewoon naar huis. Mèt de camerabeelden.”

Kenny glimlacht.

Maar niemand kan dat zien. Damp in de lucht, water op hun lichamen.

Dan een ongepaste rust. Een pijnlijke. Eigenlijk alleen een adem die zucht, slechts water dat ruist.

En in de verte, een hond die blaft. Een geluid zo droog, dat het de stoom in stukken lijkt te snijden.

ooo

“Je bent er precies trots op dat je met het idee komt om iemand in de val te laten lopen?”

Miro kijkt naar de tegels, trekt met zijn voet een lijn in het schuim.

“Niet trots. Wel zeker.”

“Dat begrijp ik niet.”

“Hij moet maar niet willen afspreken met jonge meisjes.”

Kenny spoelt zich af, het water slaat alle kanten op. Een stem klinkt van buiten de badkamer.

“Jongens? Miro? Kenny? Hebben jullie nog veel tijd nodig?”

“Nee, tante,” zegt de ene.

“We zijn er zo,” zegt de andere.

De douchekraan gaat dicht. Ze drogen zich stil af, doen geen kleren aan, op een onderbroekje na.

“Het is toch tijd om te gaan slapen,” fluistert Miro in Kenny’s oor. “Maar morgen... morgen ontmoeten we die geniepigaard.”

Kenny hijst zichzelf in zijn smaragd-groene onderbroek. Een beweging zo normaal, dat ze bijna teder wordt. Ze lachen, maar het klinkt niet vrolijk.

“Morgen...” herhaalt hij, wanneer ze de badkamer verlaten. “Morgen flikken we de lul.”

Ze weten nog niet dat zekerheid soms het gevaarlijkste gevoel is dat een mens kan hebben.

ooo

De kamer is halfdonker. Een oude bureaulamp kleurt alles oranjegeel, alsof er sfeer en romantiek in deze kamer nodig zou zijn.